

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η Μυρωδιά του Γανωματή	9
Τα Επακόλουθα μιας Ανοίκειας Μυρωδιάς	17
Ο Κλέφτης πάνω στον Τοίχο	25
Γλυκός Φίλος	37
Ύποπτο Φαγητό	49
Στο Σπίτι, Μόνοι	59
Ποτέ Μου Δεν Γνώρισα Καμία Σαν Εσένα	71
Προδοσία	83
Το Μπράτσο του Παππού Στριγκιλιά	95
Πονηρές Μέρες	103
Η Γκόρι η Κατεργαρούλλα	115
Η Παράξενη Κουνιάδα	125
Αυτοί που Μένουν κι Αυτοί που Φεύγουν	135
Έρχεται Και Η Θλίψη, Βλέπεις	147
Η Στριφονγυριστή Σκάλα	161
Φίλοι, Ακόμα Κι Όταν Σε Τσαντίζουν	171
Δύσκολος Χειμώνας	181
Ο Δρόμος Για Τη Φιλία	191

Η Μυρωδιά του Γανωματή

Η καφετιά σκυλίτσα σήκωσε λιγάκι το κεφάλι της και γρύλισε καθώς θήλαζε τα κουταβάκια της, που ήταν ξαπλωμένα στο έδαφος. Όμως αυτό ήταν όλο κι όλο· δεν έδειξε καν θυμωμένη. «Κι εγώ που νόμιζα ότι θα ερχόταν αφού πρώτα εμείς θα είχαμε πεθάνει απ’ την πείνα!»

Η πόρτα, καμωμένη από συρματόπλεγμα και καλυμμένη με μια κουβέρτα, άνοιξε με έναν μεταλλικό ήχο. Παγωμένος αέρας εισέβαλε. Τουρτουρίζοντας, η σκυλίτσα έριξε έξω μια ματιά και είδε φευγαλέα το δέντρο με τους λωτούς και τα πολλά και διάφορα χρώματά του, την ώρα που έμπαινε ο γερο-γανωματής. Είχε καταλάβει ότι ήταν αυτός από τα βήματά του. Οποιοσδήποτε άλλος κι αν ερχόταν, δεν θα ήταν τόσο ατάραχη· τα κουταβάκια της είχαν μόλις δεκατρείς μέρες που είχαν έρθει στον κόσμο.

Ο γανωματής έκλεισε την πόρτα κι απίθωσε στο έδαφος μια γαβάθα που άχνιζε. Φύσηξε τον καπνό απ’ το τσιγάρο του και το πρόσωπό του σκοτείνιασε. «Το παράκαναν», είπε, γονατίζοντας για να απομακρύνει τα κουταβάκια. Εκείνα εξακολούθησαν να βυζαίνουν, με τα μάτια τους κλειστά. «Βρε διαβολάκια! Θα την πεθάνετε τη μάνα σας».

«Συμφωνώ», μουρμούρισε η μαμά σκυλίτσα. Σηκώθηκε στα πόδια της με κόπο. «Αυτά τα νιάνιαρα πεινούν απ’ το πρωί ως

το βράδυ». Έδειχνε εξαντλημένη, με τις θηλές της κόκκινες και πρησμένες και τη γούνα της ξεραμένη. Άρχισε να καταβροχθίζει το πρωινό της γεύμα.

Ο γανωματής την παρατηρούσε που έτρωγε, καθισμένος ανακούρκουδα εκεί κοντά, καπνίζοντας το υπόλοιπο τσιγάρο του. Η σκυλίτσα τουρτούριζε τα κόκαλα των ώμων της ξεπρόβαλλαν έντονα από την ισχνή σιλουέτα της.

Τα κουταβάκια ρουθούνισαν, γυρεύοντας τη μάνα τους. Κλαψούρισαν για να την κάνουν να τα προσέξει. Όμως εκείνη δεν τους έριξε ούτε μια ματιά, απορροφημένη καθώς ήταν στο φαγητό της.

Ο γερο-γανωματής έσβησε τη θερμάστρα που ήταν αναμμένη όλη νύχτα σε μια γωνιά. «Πανδαισία από χρώματα», παρατήρησε.

Δύο από τα κουταβάκια ήταν τελείως καφετιά, δύο ήταν καφετιά με άσπρες βούλες, τρία ήταν καφετιά με μαύρες βούλες και ένα ήταν μαύρο.

«Άντε, λίγες ακόμα μέρες που θα κουραστείς πολύ», είπε, χαϊδεύοντας τη μητέρα με την πλατιά παλάμη του. «Σύντομα θα τους βρούμε αφεντικά».

Η μαμά σκυλίτσα συνέχισε να τρώει. Πολύ γρήγορα εξαφάνισε όλο το περιεχόμενο της γαβάθας, αλλά δεν ήταν και εντελώς γεμάτη. Έγλειψε τα τελευταία κομματάκια που της είχαν πέσει γύρω γύρω κι έπειτα σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τον γανωματή, που είχε πάρει στα χέρια του ένα κουταβάκι με βούλες, το οποίο είχε παραπέσει απ' την κουβέρτα όπου ήταν όλα μαζί ξαπλωμένα.

Εκείνος πλατάγισε τη γλώσσα του. «Το πρωτότοκο...» είπε και το κοίταξε θλιμμένα. Το κουταβάκι είχε ήδη πάθει νευρική ακαμψία. «Αδύναμο από την πρώτη στιγμή, και τώρα πάει, πέθανε».

«Ήταν ήδη πολύ αδύναμο όταν γεννήθηκε. Ούτε καν να βυζιάξει κανονικά δεν μπορούσε. Γιατί πάντα τα πρωτότοκα είν' αυτά που με κάνουν και κλαίω, κάθε φορά;» Η μαμά σκυλίτσα ξάπλωσε ξανά, αφήνοντας ένα γρύλισμα. Τα κουταβάκια φώλιασαν δίπλα της, σπρώχνοντάς τη με τα κεφαλάκια τους και χτυπώντας την ελαφρά με τις πατούσες τους. Η κοιλιά της μαμάς σκυλίτσας κουνήθηκε απαλά. Τα μωρά έδωσαν μάχη για τις θηλές της. Τα δύο δυνατότερα, τα καφετιά, παραμέρισαν τ' αδέρφια τους και θρονιάστηκαν στο κέντρο. Το μαύρο κουταβάκι, πάνω στη συμπλοκή, έπεσε προς τα πίσω. Προσπάθησε να ξαναπάει κοντά, αλλά το εμπόδισαν τ' αδέρφια του με τα πίσω πόδια τους. Κλαψουρίζοντας, σηκώθηκε και δοκίμασε ξανά. Μα κανένα δεν κουνήθηκε.

Ο γερο-γανωματής κάρφωσε τα μάτια του πάνω στο μαύρο κουταβάκι. «Δεν είσαι το πιο αδύναμο, άρα πώς και σε παραγκώνισαν εσένα;» Έβαλε το κουταβάκι στην παλάμη του, ήταν μικροσκοπικό και ελαφρύ. «Πώς έγινε και βγήκες εσύ έτσι περίεργο απ' την κοιλιά της μάνας σου; Η γούνα σου ήδη άρχισε να φαίνεται, και είναι κατάμαυρη!»

«Κι εμένα περίεργο μου φαίνεται», είπε η μαμά σκυλίτσα. «Δεν είναι έτσι ούτε ο πατέρας τους».

Το μαύρο κουταβάκι μύρισε το χέρι του ηλικιωμένου άντρα. Ανέδιδε μια οσμή σαν μέταλλο. Την ήξερε αυτή τη μυρωδιά κι από πριν. Νωρίτερα, όταν το είχαν σπρώξει τ' αδέρφια του και βρέθηκε πεσμένο στο γυμνό έδαφος, είχε χτυπήσει το κεφάλι του στο συρματοπλεγμα. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν κάτω απ' τα κλειστά βλέφαρα καθώς οσφράνθηκε εκείνη τη μυρωδιά, και ένιωσε ξανά το κεφάλι του να πονάει. Άνοιξε τα μάτια του αργά αργά. Το ρυτιδιασμένο πρόσωπο του γανωματή ήταν γεμάτο σκούρα κάκαδα,

διάσπαρτα εδώ κι εκεί, καψαλισμένο από τις σπίθες που έπεφταν όταν κολλούσε τα μέταλλα.

«Για δες εδώ! Είσαι το πρώτο που άνοιξε τα μάτια του!»

Έπιασε κι έβγαλε ένα καφετί κουταβάκι που ήταν κουρνιασμένο ανάμεσα στα νεογέννητα κι έβαλε το μαύρο στη θέση του, που ήταν ήδη ζεστή.

Τα Επακόλουθα μιας Ανοίκειας Μυρωδιάς

«**Α**φησέ το κάτω αμέσως!» σήκωσε απειλητικά τη σκούπα ο Παππούς Στριγκλιάς.

Ξαφνιασμένη, η μαμά σκυλίτσα άφησε αμέσως κάτω το κουταβάκι με τις βούλες. Το κουταβάκι κλαιφούρισε με πόνο. Η μητέρα έτρεξε γρήγορα στον μπαξέ με τα λαχανικά, γαβγίζοντας.

«Κακό σκυλί!» ούρλιαξε ο Παππούς Στριγκλιάς, κραδαίνοντας τη σκούπα. «Βγες έξω από εκεί τώρα!» Υπήρχε πιθανότητα η σκυλίτσα να τσαλαπατούσε τα λάχανα που προοριζόνταν για μάζεμα για το χειμωνιάτικο κιμτσι¹.

Τα κουταβάκια αποκαλούσαν τον γερο-γανωματή «Παππού-Στριγκλιά», γιατί φώναζε και τσίριζε. Μα αυτό συνέβαινε επειδή τα κουταβάκια ήταν πολύ ζωηρά. Τριγύριζαν όλα μαζί από εδώ κι από εκεί και έκαναν ζημιές. Μασουλούσαν παπούτσια, έπαιρναν για παιχνίδι τον δίσκο που έβαζε η Γιαγιά πάνω στις πήλινες γλάστρες στην αυλή για να τις σκεπάζει και κατέτρωγαν τις φέτες από αποξηραμένα κολοκυθάκια. Όταν βαριούνταν να δαγκώνουν τα λαχανικά, τα τσαλαπατούσαν. Ρίχνονταν πάνω στα απλωμένα ασπρόρουχα που κρέμονταν

¹ Παραδοσιακό πιάτο με λαχανικά τουροί και καρυκεύματα, ένα από τα πιο διαδεδομένα ορεκτικά στη Νότια Κορέα. (ΣΤΜ)

ως το έδαφος και μια φορά είχαν μπει μες στην αποθήκη κι άρχισαν να παίζουν με ένα σκοινί, που κατέληξε να τυλιχτεί γύρω απ' τον λαιμό ενός απ' αυτά και κόντεψε να το πνίξει.

«Πού είναι η μεγάλη μου; Πού είναι;» γάβγισε η μαμά σκυλίτσα από τον μπαξέ με τα λαχανικά.

Ο Παππούς Στριγκλιάς δεν μπορούσε φυσικά να καταλάβει τη γλώσσα των σκύλων. «Λοιπόν, άρχισες να με νευριάζεις άσχημα!» Έτρεξε προς το μέρος της με τη σκούπα ανά χείρας. Η μαμά σκυλίτσα κρύφτηκε πίσω από τις πηλίνες γλάστρες κι ύστερα ξεχύθηκε προς την αυλή, ξαναέτρεξε σαν σίφουνας στον μπαξέ με τα λαχανικά κι από εκεί στην αποθήκη.

Όλη αυτή την ώρα γάβγιζε: «Δεν μπορώ να βρω τη μεγάλη μου! Άκουσέ με!»

Η Μαλλιάρουλα, η μαύρη κουταβίτσα, ζάρωσε κάτω από το παράθυρο, παρακολουθώντας τη μητέρα της και τον Παππού Στριγκλιά να τρέχουν γύρω γύρω. *Είναι έξαλλη. Καλύτερα να έχω τον νου μου για να μη με δαγκώσει κι εμένα, όπως δάγκωσε τον Βούλα.*

Και πριν από λίγες μέρες η μητέρα της είχε ξαναθυμώσει. Ένας ξένος είχε κάνει όλο τον δρόμο ως το σπιτικό τους και πάτησε πάνω στην κουβέρτα. Η μυρωδιά του είχε κάτι το ανοίκειο. Αυτός είχε πάρει ένα από τα αδερφάκια της που είχαν βούλες.

Το ίδιο πράγμα είχε συμβεί και σήμερα το πρωί. Ένας άντρας είχε έρθει να δει τον Παππού Στριγκλιά και είχε πάρει μαζί του το μεγαλύτερο κουτάβι. Η μητέρα τους είχε ήδη φύγει για το κοτέτσι μαζί με τη Γιαγιά. Της Μαλλιάρουλας δεν της άρεσε η μυρωδιά του άντρα. Φορούσε μισολιωμένα παπούτσια, που έκαναν το κεφάλι της να βροντοχτυπάει. Όταν ο άντρας που χασκογελούσε, την πλησίασε, η Μαλλιάρουλα μαζεύτηκε ένα κουβαράκι, σε θέση άμυνας. Έτσι κι έκανε να απλώσει το χέρι του προς το μέρος της, ήταν έτοιμη να τον δαγκώσει, αλλά εκείνος δεν της έριξε ούτε μια ματιά.

«Ωραία καμώματα!» Ένα θριαμβευτικό, ανατριχιαστικό γέλιο ακούστηκε από την κορυφή του τοίχου. Η Μαλλιαρούλα σήκωσε το κεφάλι της και αγριοκοίταξε τη γριά γάτα που ήταν κουρνιασμένη στον τοίχο του γείτονα.

Η Μαλλιαρούλα θεωρούσε ότι η γριά γάτα ήταν μοχθηρή κι ότι γλιστρούσε αθόρυβα εδώ κι εκεί για να κατασκοπεύσει. Φιλοδώρησε με ένα γάβγισμα τη γάτα, η οποία απλώς χαμογέλασε περιφρονητικά, με τα μάτια της να έχουν γίνει δυο σχισμές και τα μυτερά δόντια της να αστράφτουν. Η Μαλλιαρούλα ένιωσε τις τρίχες στον σβέρκο της να σηκώνονται. Καθόλου δεν της άρεσε όταν η γάτα τούς κορόιδευε. Επίσης δεν της άρεσε καθόλου το πώς η γάτα βημάτιζε αργά αργά στην κορυφή του τοίχου· οι ραβδώσεις της της προκαλούσαν ζαλάδα. Ο άντρας, που είχε πάρει τη μεγαλύτερη αδερφούλα της, είχε κι εκείνος βραχνή φωνή, όπως η γάτα.

Η Μαλλιαρούλα γάβγισε άγρια. Η γάτα τής έκανε μια χειρονομία, σαν για να τη χτυπήσει, κι ύστερα πήδηξε από την άλλη μεριά του τοίχου και εξαφανίστηκε.

«Σταμάτα, εντάξει;» μουρμούρισε θυμωμένα η Γιαγιά, βγαίνοντας από την κουζίνα. «Ίδιος με τον σκύλο είσαι!»

«Τι είπες; Ίδιος με τον σκύλο;» φώναξε ο Παππούς Στριγκλιάς.

Η Γιαγιά έκανε πως δεν άκουσε. Φόρεσε την ποδιά της κι έβαλε ένα συρμάτινο δίχτυ μέσα σε μια μεγάλη λεκάνη. Ετοιμαζόταν να πάει στην αγορά για να πουλήσει ψάρια. Πήγαινε τα πρωινά κι επέστρεφε, αφού είχε σκοτεινιάσει, με πολύ λίγα ψάρια, τα οποία και μαγείρευε για να τα φάνε τα σκυλιά. Τα κουταβάκια πάντα κουνούσαν τις ουρές τους όταν την άκουγαν να πλησιάζει. «Πρέπει να βάλεις στην τράπεζα τα χρήματα από την πώληση των κουταβιών. Ο Τσάνου θα στελνει τον Ντόντζι στον παιδικό σταθμό όπου να 'ναι και κάτι θα πρέπει να τους δώσουμε κι εμείς. Τι παππούδες του είμαστε». Έβαλε τη λεκάνη στο κεφάλι της κι έφυγε.

«Τι πράγμα;» μούγκρισε ο Παππούς Στριγκλιάς. «Χρήματα για τον παιδικό σταθμό του Ντόντζι; Και πού να τα βρούμε εμείς να τα πληρώσουμε αυτά; Ήδη χρωστάω νοίκια στο μαγαζί και πρέπει και να πληρώσω για τα εξαρτήματα των ποδηλάτων που έφερα...» Ακούμπησε τη σκούπα στο λωτόδεντρο. Πήγε στη βρύση, γέμισε έναν κουβά με νερό και τον κουβάλησε στο σκυλόσπιτο. Τα κουταβάκια έτρεξαν ξοπίσω του, κολλώνοντας τις μουσούδες τους στον κουβά. Η μητέρα τους πήγε κι αυτή μαζί τους.

Η Μαλλιάρουλα σηκώθηκε γεμάτη αμηχανία, αλλά έκατσε να τους κοιτάζει από μακριά. Η μητέρα της θα την έδιωχνε έτσι και δοκίμαζε να πάει κοντά τους. Όταν την έδιωχναν τ' αδέρφια της αντιστεκόταν, αλλά με τη μητέρα της καλό θα ήταν να κρατούσε τις αποστάσεις της, καθώς έδειχνε να μην τη συμπαθεί.

Η μητέρα της θα γκρίνιαζε: «Ε, λοιπόν, αυτή εκεί πέρα δεν είναι και πολύ καθαρή. Και η εμφάνιση ενός σκύλου είναι πράγμα σημαντικό...»

Η Μαλλιάρουλα θα κατέβαζε τα μάτια και θα κοιτούσε το πάτωμα. Ήξερε ότι η γούνα της έφταιγε γι' αυτό. Ήταν κατάμαυρη, σε αντίθεση με τ' αδέρφια της, και πολύ πυκνή, πραγματικά έφτανε να σκεπάζει ακόμα και τα μάτια της.

Παίρνοντας παράδειγμα απ' τη μητέρα τους, και τ' αδέρφια της της φέρονταν σαν να ήταν παρακατιανή. Δεν την άφηναν να πάει κοντά τους και δεν τους άρεσε να τρώει μαζί τους. Κι έτσι η Μαλλιάρουλα έμαθε να αρπάζει το φαγητό ταχύτατα, πιο γρήγορα από τ' αδέρφια της, και να το καταπίνει μονομιάς.

Ο Παππούς Στριγκλιάς άφησε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα. «Μαλλιάρουλαaaaaaa! Μην τεμπελιάζεις».

Εκείνη έτρεξε προς το μέρος του και κόλλησε τη μουσούδα της στον κουβά, πίνοντας νερό με λαχτάρα. Μιας και ήταν εκεί ο Παππούς Στριγκλιάς, η μητέρα της δεν την ένοιαζε και πολύ.

«Παράξενο σκυλί. Σε ποιον θα πας άραγε εσύ;» μουρμούρισε ο Παππούς Στριγκλιάς χαϊδεύοντας την πλάτη της Μαλλιαρούλας. Εκείνη μαζεύτηκε, αλλά δεν το έβαλε στα πόδια· το χέρι του ήταν τραχύ βέβαια, αλλά τουλάχιστον ζεστό.

Κάθε φορά που τη φώναζε, ο Παππούς Στριγκλιάς τσίριζε «Λετσούου!» κι εκείνη καταλάβαινε ότι αναφερόταν σ' αυτήν και τη γυαλιστερή μαύρη μακριά γούνα της. Όσο περισσότερο μεγάλωνε τόσο πιο σγουρή γινόταν· έδειχνε πολύ διαφορετική από τ' αδέρφια της. Παρόλο που την αποκαλούσαν «Μαλλιαρούλα» εξαιτίας της γούνας της, ήταν η μόνη στην οποία ο Παππούς Στριγκλιάς είχε δώσει ένα όνομα.

